

неговото византийско село, но само съ едно условие. Щомъ стигнете въ вашето господарство, то заповѣдайте да го набиятъ на колъ, не като двоенъ измѣнникъ, но като човѣкъ съ лошава качества или като жлъ сойтария. Както ми са чини, тоя зевзекъ мисли, че има работа съ една гъска, когато говори съ мене. Махнете из-предъ очите ми тоя презрѣнъ човѣкъ! (Слугите го изнасятъ полумъртавъ.) Успокойте са, добри Мюзедине! Разумните и силните хора са не боятъ отъ напразните старания на безумните. Учениятъ човѣкъ са навожда безъ никакво отвращение надъ воинъщиятъ съсудъ, на когото на дъното са намира истината. Той търси безъ ужасъ даже и въ вътрѣшностите на най-нечистите влачащи са животни оние тайни, които природата позволява на неговиятъ генияленъ умъ да отнеме отъ нея. Ето защо ние сме длъжни да имаме двойни качества: ние трѣба да бждеме и господарственни хора, и философи. Съ една дума, ние сме длъжни да са бориме юнашки противъ грубата сила и да четеме на тие блѣдни човѣчески лица тайните на човѣческото развращение. Да, ние сме обязани да търсиме съвсѣмъ хладнокрѣвно по разнообразните и по лукавите маски, съ които обикновенно са облача измѣната, истината, за да излжемо и другите, и себѣ си.

Мюзединъ.

А защо е вамъ, господарю, подобно звание, когато то успива добрите страни на човѣкътъ и когато го прави по-лошавъ?

Оттокарь.

Това ще да са рѣче, господине турчине, че вие говорите като черковенъ отецъ; но вие не трѣба да забравяте, че ние сме обязани да живѣемъ по между тие